

[Knut Kristensen.]

tidligere, at ikke Tjenestemændene og Arbejderne først skulde reducere deres Levevilkaar. Det er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i. Men her er jo ikke tale om først. Her er Tale om, om Tiden nu ikke er inde til, at man paa de forskellige Omraader maa sige til Befolkningen: Vi skal nedad med Levevilkaarene. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, før han udtalte dette, havde fremsat den Opfattelse, at han troede nok, at de forskellige Befolkningslag allerede havde mærket Nedgangen, og det tror jeg ogsaa de fleste har, dels gennem Skatterne og dels gennem den Indskrænkning i Erhvervsvilkaarene, der er sket.

Men der er visse Klasser, som gennem Lovgivningen eller paa anden Maade har faaet deres Forhold indrettet saaledes, at de faar Dækning for enhver Prisstigning, baade hvad Skatter og Leveomkostninger angaar. Saa vidt jeg forstaa, har Regeringen accepteret dette, i hvert Fald ikke gjort Modstand derimod. Men ikke blot det, men jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at det har Betydning, at man inden for de Erhvervsomraader, hvor der gribes ind og fastsættes visse Priser, har Forstaaelsen af, at nu skal man ned overalt; for det kan ikke gaa at skære de Folk ned, som arbejder ved et bestemt Erhverv, hvis ikke der kommer en almindelig Nedsættelse over det hele. Og her maa jeg ogsaa henvide til nogle, som ikke er Lønarbejdere eller Tjenestemænd. Da vi havde Spørgsmaalet om Rugbrødspriserne til Behandling, havde jeg et bestemt Indtryk af, at det var Opfattelsen, at de, som var beskæftigede paa dette Omraade, skulde have enhver mulig Udgiftsstigning dækket, og efter min Opfattelse fik de ogsaa Dækning fuldt ud, ja, endda til Tops.

Det, jeg spørger om, er da: Er dette Meningen? I saa Fald maa vi fortsætte over det hele. Men er det Meningen? For hvis der er noget Grundlag for, at man skal reducere Indtægterne og Levevilkaarene for vort Lands Befolkning, saa maa det gennemføres principielt og konsekvent. Saa tror jeg, at Befolkningen i større Grad vilde finde sig deri. Men det, som gør Folk utilfredse og med Rette gør dem utilfredse, er, at man paa den ene Side fører, hvad jeg vil kalde en Inflationspolitik og paa visse andre Omraader en Deflationspolitik. Hvis det er rigtigt, hvad jeg tror det er, at det, vi har at leve af her i Landet, er mindre og bliver mindre Dag for Dag, men man tager

den ene Klasse frem efter den anden og siger: I skal have Dækning, saa er det givet, at de, der bliver tilbage, faar det meget sværere, end hvis en Nedgang blev gennemført over det hele, saa Forholdene paa de forskellige Omraader saa nogenlunde kom til at svare til hinanden.

Det er blot det, jeg har sagt: at vi trænger til en konsekvent og maalbevidst Politik paa dette Omraade fra Ledelsens Side, saa man ikke i det ene Spørgsmaal gaar den ene Vej og i det andet den anden Vej, for derved fører man en uretfærdig og uligelig Politik og forøger Misfornøjelsen i Befolkningen; Misfornøjelsen kan være stor nok endda, men den bliver mange Gange større, naar man ser, at det er tilfældigt og uligeligt, hvad der gennemføres.

Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen sagde, at han havde Indtryk af, at alle Klasser søgte at sikre sig, og Landbruget holdt sig ikke tilbage. Ogsaa deri er jeg enig med det ærede Medlem; det er ikke andet, end hvad man kan vente sig, at alle Klasser vil søge at sikre sig og gaa mindst muligt ned. Men det, som er Opgaven for en Regering og ogsaa for dem, der sidder i Rigsdagen og i Raad og skal tage almene Hensyn, er at afveje Hensynene saaledes, at man behandler de forskellige Dele af Befolkningen ligeligt og ikke giver efter for de Krav, der kommer, medmindre det er nødvendigt af Samfundshensyn at faa visse Produktioner frem eller at forøge en Produktion, saaledes at det, der sker, sker af Hensyn dertil og ikke af Hensyn til, at vedkommende skal have en større Fortjeneste.

Dernæst har jeg nogle enkelte Bemærkninger til den højtærede Handelsminister, som sagde, at han kunde ikke tænke sig, at disse Lovforslag var kommet bag paa Venstre. Nej, for saa vidt har vi jo ligesom haft Forstaaelsen af, at det vilde komme; men er det nu ikke den almindelige Regel, at man gaar ikke til at behandle et Forslag her i Rigsdagen, før det er forelagt? Det vilde være noget mærkeligt, hvis man gjorde store Anstaltninger for at behandle et Forslag, om hvilket man ikke paa Forhaand vidste, hvordan det vilde komme til at se ud. Det, jeg har sagt, er blot dette: Her er det saa nemt; der er ingenting, der begrundes den Mangel paa Hensyntagen, at man forelægger et Forslag den ene Dag og sætter det til første Behandling den anden. Var der en naturlig Begrundelse for det, skulde jeg være villig nok, det har vi vist mange Gange før, men her er der ingen som helst Grund.